

USA uzavírají klíčovou mezeru ve svém vojenském obklíčení Číny, ale činí svět bezpečnějším?

infokuryr.cz/n/2023/02/07/usa-uzaviraji-klucovou-mezeru-ve-svem-vojenskem-obkliceni-ciny-ale-cini-svet-bezpecnejsim

kuryr

7. února 2023

Vybudováním dalších vojenských základen kolem Pekingu by Washington mohl vytvořit hrozbu, nikoli ji omezit

USA uzavřely dohodu s Filipínami, aby zajistily přístup ke čtyřem dalším vojenským základnám, čímž uzavřely kritickou mezeru v jejich vojenském obklíčení Číny.

Jak poznamenala BBC, základny jsou „*klíčovou částí nemovitosti, která by nabízela přední sedadlo pro sledování Číňanů v Jihočínském moři a kolem Tchaj-wanu*“. Tím se završuje „oblouk kolem Číny“, který zahrnuje přítomnost USA na Tchaj-wanu, v Japonsku a Jižní Koreji. Vyjádřit to tak je ironické, vzhledem k tomu, jak USA a západní média stále označují Peking za hrozbu v tomto regionu.

Spojené státy uplatňují strategii vojenského obklíčení a zadržování Číny a jsou odhodlané výrazně zvýšit svou přítomnost v Asii a Tichomoří prostřednictvím řady multilaterálních a bilaterálních

aliancí. To zahrnovalo lanoví na Filipínách, které zaujímá kritickou geostrategickou pozici v Jihočínském moři bezprostředně na jih od Tchaj-wanu. Jeho pozice znamená, jakkoli by to její vůdci mohli chtít popřít, že národ souostroví, kdysi kolonie USA, se nakonec nemůže vyhnout konfliktu mezi USA a Čínou.

Historie se v mnoha ohledech opakuje. Filipíny a další přidružená území byly odrazovým můstkem, ve kterém se Amerika přinutila stát se tichomořskou mocností. Španělsko-americká válka na soumraku 19. století vedla k tomu, že Spojené státy anektovaly území, která byla kdysi součástí španělského globálního raně moderního impéria, jedním z nich byly Filipíny. Amerika viděla tyto ostrovy jako kritickou bránu k nejlukrativnějším a nejdůležitějším lodním trasám světa. Filipíny existovaly jako americká kolonie, než konečně získaly nezávislost v roce 1946, poté fungovaly jako americká vojenská platforma studené války, bašta antikomunismu v Asii.

V některých ohledech se svět změnil. I když USA udržely obrannou smlouvu s Manillou, už v zemi nerozmisťují tak komplexní sílu, jako kdysi. Stejně tak Filipíny již nepovažují Čínu za komunistického protivníka z dob studené války s nulovým součtem, ale naopak ji považují za zásadního obchodního a ekonomického partnera.

Spojené státy si však libují ve využívání geopolitického konfliktu k tomu, aby země srazily a přinutily je postavit se na jednu stranu. Počínaje americkým střediskem v Asii za Obamovy administrativy USA usilovaly o vojenské obklíčení Číny, což vedlo Peking k reakci militarizací Jihočínského moře, což vyvolalo desítky let staré spory, které je nepřekvapivě staví do rozporu se sousedními zeměmi. včetně Filipín.

Zatímco Manilla si v posledních letech dává pozor, aby Čínu nerozhněvala, lídři země si šlapou po skořápkách, mezi hledáním užších vazeb s Pekingem a snahou vojensky se zajistit v územních sporech. Předchozí filipínský prezident Rodrigo Duterte byl ve své zahraniční politice pravděpodobně mnohem více pro-čínský a pro-

multipolaritu . Vyplývá to z uznání, že USA, přestože jsou historickým partnerem, nemohou vyřešit všechny problémy, které země má, a tím méně svou chronickou chudobu a organizovaný zločin. Do jisté míry však došlo k naklonění zpět k USA, alespoň z vojenského hlediska, za vlády nového prezidenta Ferdinanda Marcose mladšího, přestože navštívil Peking hned na začátku roku.

Vojenská strategie Spojených států pro Čínu si klade za cíl dát jí mat v rámci geografického útvaru známého jako „první ostrovní řetězec“ Asie . To sahá od ruského Dálného východu přes Japonsko, Tchaj-wan, Filipíny a ostrovy v Jihočínském moři. Jinými slovy, válka USA proti Číně bude vyhrána nebo prohrána na základě toho, kdo může ovládnout tuto oblast, a proto se Amerika stala tak agresivní jak vůči Tchaj-wanu, tak vůči Jihočínskému moři. Posílený přístup k základně na Filipínách jí tedy umožní promítnout větší leteckou, zpravodajskou a námořní sílu v případě nepředvídané události, i když se stále ještě uvidí, zda by se samotné Filipíny v tomto scénáři nakonec staly skutečným bojovníkem.

Ať tak či onak, je jasné, že v posledních měsících USA značně zrychlily své úsilí technologicky a vojensky omezit Čínu. Stejně jako v případě Ruska to zahrnuje stále se rozšiřující síť aliancí a je to právě tato aktivita, která nakonec zvýší riziko války. Filipíny, jak vysvětluje BBC, v tom nejsou úplně všechno. Pokouší se o nalezení rovnováhy, „to nejlepší z obou světů“, pokud můžete, ale USA dělají vše, co mohou, aby zajistily, že to nebude možné. Zatímco Čína je ve svých vztazích s jinými zeměmi často pragmatická, Washington je o tom, aby nutí ostatní, aby se postavili na jednu stranu vytvářením situací, ve kterých se to stává absolutní nutností. Dokáže Manila stále zůstat na laně? Před námi je několik napjatých let.

Timur Fomenko , *politický analytik*

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet: